



בש"פ 2219/20 - אמיר אל שמאלי נגד משטרת ישראל-צח"מ שפלה

בבית המשפט העליון

בש"פ 2219/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: אמיר אל שמאלי

נגד

המשיבה: משטרת ישראל-צח"מ שפלה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) בעמ"י
23.3.2020 42448-03-20

בשם המבקש: עו"ד שאדי כבהא

החלטה

1. המבקש נעצר ביום 5.3.2020 עקב חשד לביצוע עבירות רצח, קשירת קשר לעשות פשע וירי מנשק חם באזור מגורים לפי סעיפים 301א(א), 499א(1) ו-340א(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה. כעולה מן החומר שלפניי, ברקע המעצר רצח של אדם ברמלה ביום 4.1.2020. מעצרו של המבקש הוארך פעמיים וביום 18.3.2020 הורה בית משפט השלום בראשון לציון על שחרורו למעצר בית על רקע היעדר התקדמות בחקירה, וזאת חרף קיומה של תשתית ראיתית המקימה חשד סביר למעורבות המבקש במעשים המיוחסים לו. ערר שהגישה המשיבה התקבל ומעצרו של המבקש הוארך בפעם השלישית. ביום 22.3.2020 דן בית משפט השלום (כב' השופט ג' אבנון) בבקשה רביעית להאריך את מעצרו של המבקש. נקבע כי קיים חשד הקושר את המבקש לעבירות המיוחסות לו אך אין בעוצמת החשד בעת הנוכחית כדי להורות פעם נוספת על הארכת מעצרו מאחורי סורג ובריח. בהתחשב בפרק הזמן בו מצוי המבקש במעצר, בהיעדר צפי לביצוע פעולות החקירה המבוקשות על ידי המשיבה ובהתחשב בטעמים נוספים שפורטו בהחלטה נקבע כי "הן חשש ההמלטות והן עילת המסוכנות מצויים בשלב זה בעוצמה שמאפשרת לדעת שחרורו של החשוד לחלופת מעצר". לפיכך, הורה בית המשפט על שחרור המבקש למעצר בית עד ליום 29.3.2020, בכפוף להפקדת ערבויות ובהן הפקדת ערבון מזומן בסך 25,000 ש"ח (להלן: ההפקדה) ולתנאים נוספים כפי שפורטו בהחלטה. לאחר מתן ההחלטה ביקש בא כוחו של המבקש מבית המשפט להתחשב במסוגלות הכלכלית של משפחתו ובנסיבות המיוחדות של התקופה. בית המשפט הבהיר כי עובר למתן ההחלטה שקל את השיקולים בדבר מצוקתה



הכלכלית של משפחת המבקש ובדבר הנסיבות הכלכליות במשק וציין שאינו רואה לשנות מהחלטתו.

2. המבקש ערר על גובה ההפקדה שנקבע בהחלטת בית משפט השלום וביקש כי זה יופחת ויחולק לשלושה שוברי תשלום. ביום 23.3.2020 דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) את ערר המבקש בכל הנוגע לגובה ההפקדה, משלא נמצאה כל עילה להפחיתו. ואולם, הורה בית המשפט המחוזי למזכירות בית המשפט לחלק את הסכום לשלושה שוברים, כמבוקש בערר.

3. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש טוען כי אין ביכולתו לעמוד בסכום ההפקדה שנקבע ומבקש להעמידו על 5,000 ש"ח. לדבריו, שיקולי צדק מטים את הכף להתערבות בית משפט זה שכן חיסרון כיס לא מצדיק הותרת אדם במעצר. זאת, בפרט נוכח קביעות בית משפט השלום ביחס לתשתית הראייתית ונוכח גילו הצעיר של המבקש, שאינו מסוגל לעמוד בסכום שנקבע. עוד נטען כי המקרה מעורר שאלה רחבה הנוגעת לקביעת תנאים לשחרורם של עצורים בימי משבר הקורונה.

4. לאחר שעיינתי בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר הנוגע למעצר לא מוקנה ערר בזכות. סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) מורה כי על המבקש לערור על החלטה כאמור להגיש בקשת רשות לערור לבית משפט זה. בבקשות מעין אלו חלה אמת מידה מצמצמת, אשר דומה לזו שהותוותה בעניין מתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" בדין האזרחי והפלילי (ראו למשל בש"פ 5094/19 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (29.7.2019)). על המבקש להראות כי עניינו מעורר סוגיה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים. לצד זאת, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לסטות מהכלל האמור, אם מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)). אין אלה פני הדברים בענייננו. טענת המבקש בנוגע לגובה ההפקדה נטועה בנסיבות המקרה, נבחנה על ידי שתי הערכאות שדנו בעניינו ונדחתה (השוו: בש"פ 1602/12 שריף נ' מדינת ישראל-רשות המיסים, פסקה 4 (29.02.2012)). טענת המבקש שנוגעת לנגיף הקורונה נטענה בעלמא ולא נכללה בערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי. זאת ועוד, כפי שציין בית משפט השלום, המציאות הכלכלית הנוכחית בצל משבר הקורונה נשקלה על ידו ומשכך איני סבור כי יש בטענה זו כדי לשנות ממסקנתי (זאת, גם נוכח האמור בסעיף 13(ב1) לחוק המעצרים).

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"ח באדר התש"ף (24.3.2020).

ש ו פ ט